

Невидимият остров

Цената на кръвта. — Лондонското Сити
1) — Кръчмата „Обесник“. — Мистър Бобъ,
— Двата посетители.

Свечеряваше се. Като балдахин над гробъ виснеше над Лондон тежка гъста мъгла, цъла пропита с черен дим от куминит на кщи и фабрики. По улицит бше вече тъмно, и се носше неопределен, смътен шум произвеждани от тълпата, движеща се от търговскит центрове на града към по-близкит или по-далечни краища. През тзи времена Лондон не се осветяваше нощем; само ва кралскит дворци и домовет на знатнит лордове се палха фенери. За това вски бързаше да се върне у дома си по свтло, за избъгване на неприятности, тъй като лондонскит улици се превръщаха нощно време на арена за всевъзможни нощни дейци, които от незапомнени времена взимаха данък от закъснит минувачи.

Въ полицейскит правилници се предписваше да не излизат гражданит нощно време из домовет си по друг начин, освен на групи от нколко души и непременно с фенери, но нощнит джентлемени сщо така не действаха сами а на шайки, и въ повечето случаи силата се указваше на тхна страна. Тъ незабелязано се прикриваха, изгасваха фенерит и грабха минувачит, като им отнемаха много често буквално всичко и ги оставяха въ този костюм, въ който сж ходили Адамъ и Ева до гръхопадането.

По заповъд на краля (Георгъ III) при всички полицейски постове бха складирани одеала за покриване на ограбениг, които въ този вид биваха отвеждани до дома им, а после одеалото се отнасяше обратно на поста.

Малко по малко улицит на града затихнаха и когато часовника на Тоуеръ удари осем, по улицит бха останали само едни гладни кучета и рдко минаващи караули, които извършваха своит обиколки с такава акуратност, нощнит дейци можеха напълно безопасно да си вършат работит въ единъ участък, докато караула се намира въ другъ. По този начин всички бха доволни, с изключение на ограбениг, които се явяваха голи на полицейскит постове и молха да покрият голотата им с одеалце.

Тази част на Лондон, която се нарича Сити, въ края на осемнаделетия вкъ се ползуваше с особено лоша репутация. Нощем тук не можеше да се покаже човкъ без да бже ограбенъ и пребитъ, тъй като тамошнит нощни джентлемени бха особено дръзки поради това, че гражданит на Сити още от времето на кралъ Етелредъ се ползуваха с привилегията да държат по цъла нощ открити кръчмит и кафенетата. Добряка Етелредъ бше предоставил тази привилегия, та нещастнит граждани, преследвани от крадцит, да си намират убъжище презъ всеко време, но, въ края на краищата, тзи кръчми и кафенета се превърнаха на най-мръснит и опасни вертепи.

Въ самия център на Сити, на улица Редъ-Стридъ, което преведено значи Червена улица, се намираше единъ такъв вертеп, наречен кръчма „Обесник“. Този бше любимия вертеп на „морскит разбойници“, една от шайкит на които постоянно оставаше на дежурство въ Лондон, за да донася до управлението на престъпната организация за вска намираща се там плячка.

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Дъщерята на черния пиратъ

— Да, вчера наблюдавахъ, че течението слиза към югъ цъли шест часа, а после пакъ се връща на северъ.

— Значи въ тая вода се чувствува морския приливъ и отливъ?

— Точно така

— И вие се надъвате да намъримъ Кармо?
— Или поне нкое село на караиби. Тия диваци не сж лоши хора и почитатъ бблокожитъ хора. От тхъ лесно ще вземемъ добра пирога и ще можемъ да се върнемъ на Костенурката. Като имъ обещаемъ нколко пушки, тъ лесно ще се съгласятъ да ни придружатъ.

— Ами Кармо?

— Като си отидемъ въ острова, ще изпратя тукъ една група пирати да го търси.

Тъ взеха двата меча и револвера и слъзоха къмъ бръга, но тамъ ги чакаше печална изненада: лодката имъ бше изчезнала!

— Дали не е потънала? каза Морганъ, като поблбднъ.

— Нвъзможно е, отговори младото момиче, сщо тъй отчаяно. Тя бше издълбана от цъло дърво и нмаше никаква дупка.

— Значи, откраднали сж я.

— Кога?

— Вие сигурна ли сте, че вчера вечерта е била още тукъ?

— Азъ я бхъ вързала с нова връв отъ лиани.

— Нкой се е възползувалъ отъ тъмнината и ни я взелъ. Докато бхте будна, никого ли не видхте.

Тази шайка, разбира се от само себе си, не си губше напразно времето на суша, а грабше частни кщи, магазини, лавки, скривайки се следъ вско престъпление на нкой от своит кораби, дето, разбира се, пропаднаха вскакви следи от разбойницит и бше невъзможно да ги намърятъ.

Презъ описваната вечер въ кръчмата, противно на обикновеното, имаше много малко хора. Само въ дъното на слабо осветената зала, въ тъмното жгълче, седха на маса двама души, избрани въроятно нарочно такова мсто, за да бждатъ подалече отъ свтълната.

Единият от тхъ бше мжжъ с ръст и тълосложение на великанъ, неволно очудващъ вскиго с грамаднит си форми при пръв погледъ. Великанътъ, очевидно, знаеше въ какъв вертепъ седи с приятеля си, но познаваше тъй сжщо и своята сила и затова не е за чудене, че се държеше спокойно и самоувърено. Неговият приятелъ сщо не издаваше ни най-малък страхъ.

Мистър Бобъ, стопанина на кръчмата, съвсемъ не бше така безгрижно спокоенъ, както неговитъ двама случайни посетители. Знаейки причината защо тази вечер разбойницит се забавиха да дойдатъ; той знаеше сщо, че въ десетъ часа тзи почтени джентлемени ще нахлуятъ въ кръчмата и ще поискатъ, всички непринадлежащи къмъ тхната шайка, незабавно да си отидатъ. Като взимаше подъ внимание великанската фигура на единия от посетителит, мистър Бобъ основателно предполагаше, че желанието на „Разбойницит“ далечъ не ще бже изпълнено безпрекословно и мърмореше презъ жби:

— Е, приятелю Бобъ, ти сигурно ще имашъ неприятностъ, ако не вземешъ предварително мърки да я предотвратишъ.

Нещастниятъ кръчмаръ смутено минаваше отъ време на време край двамата посетители, които продължаваха спокойно да си беседватъ на нкакъв другъ езикъ безъ да обръщатъ каквото и да било внимание на хазаина.

А трбваше да се предприематъ нкакви мърки, тъй като иначе „Разбойницит“ ще изхвърлятъ безъ вскакви разпавии двамата посетители на двора.

Мистър Бобъ все повече и повече се приближаваше до масата, като описваше все по-малки и по малки кръгове и непрестанно покашляше, но посетителит продължаваха да си даватъ видъ, че не го забелязватъ.

Кръчмарътъ вскакъ се ободряваше, дори тропаше с кракъ по паркета, но все още не се решаваше да заговори.

Въ сжшност, неговото положение бше много неприятно. Кolkото вежливо и дипломатически да състави той изречението, все пакъ неговия смисълъ можеше да бже само единъ: „Заплатете господа това което сте яли и пили и си идете живо-здрavo“.

Нколко пжти той се опитва да почне.

— Хм! Ххе, ххе!.. Почтени джентлемени!... Ххе, ххе!..

Но „почтениг джентлемени“ по прежнему си даваха видъ, че не чуватъ и цълото красноречие на мистър Боба изведнажъ пропаднаше. Той бше, въобще, крайно страховитъ човкъ и при най-малкото затруднение душата му слизаше въ петитъ. За да се окуражи, той изпиваше въ такива случаи шестъ чаши джинъ, но тъй като на него и главата му не носше много, мислитъ започваха да се бъркатъ, думитъ не му идха на езика и мистър Бобъ бърборше нщо непонятно. Злитъ езици говорха тогава, че мистър Бобъ е пиянъ.

— Не, господине.

Пиратътъ слъзе на бръга и разгледа внимателно връвта, с която Иоланда бъ вързала лодката.

— Отрзана е с ножъ, каза той. Госпожице, предполагамъ, че индийци сж открили лагера ни и най-елементарното благоразумие ни заповъдва да се махнемъ часъ по-скоро отъ тукъ.

— Кжде да отидемъ?

— Въ гората, кждето Оякулеситъ преследваха Кармо и двамата караиби. Не зная дали се лъжа, но се надъвамъ да намъря върния си морякъ. Водата не изглежда много дълбока, пакъ и азъ съмъ добъръ плувецъ и безъ мжка ще ви пренеса на отсрщния бръгъ.

— Тогава да вървимъ все къмъ северъ и пакъ ще стигнемъ до морето. Вие нали имате компасъ?

— Да, госпожице дъо Вентимилъ.

Той взе единъ голтъмъ клонъ, който да му служи за бастунъ и двамата тръгнаха на пътъ. Морганъ вървеше бавно, за да не движи раната си и отъ време на време се спираше да разгледа околноститъ, бсейки се отъ нкаква изненада отъ страна на ония, които имъ бха откраднали лодката.

Следъ десетъ минути двамата пжтници пристигнаха на такива мста на бръга на рката, дето водата не бше много дълбока и можеше да се преброди.

— Позволете ми да ви вдигна, госпожице, каза Морганъ. Не искамъ да се намокрите.

Той се наведе да вземе младото момиче, но въ този мигъ нколко стрели изсвириха край ушитъ му, безъ да го засъгнатъ и нколко индийци тичешкомъ излъзоха отъ гората с лжкове въ ръце.

Пиратътъ бързо извади меча си, застава

заянъ, но, разбира се, това не бше истина.

Като желаше да запази ясна мисълта въ дадения случай мистър Бобъ се ограничи с мо с три чаши и, действително, той почувствува бодростъ безъ излишно възбуждение. Съ бавитъ стъпки се приближи той до посетителит, щателно обмисляйки речта си и се реши, какъ и да ства, да отклони пре-неприятното стълкновение, зплашващо да се разрази въ неговия почтенъ домъ.

— Какво иска отъ насъ този дуракъ? — пита събеседника на великана. — Гледай, какъ презъ цълото време се върти около насъ и слага като мечка въ клетка.

— Азъ току що искахъ да ти кажа сщо — отговори великанътъ. Впрочемъ, не си струва да се занимаваме с това, ние ще узнаемъ какъ го боли, когато, най-после, той се реши да зговори.

Следъ това, възобновявайки прекжснатия разговоръ, великанътъ прибави:

— И тъй, ти напълно ли си увъренъ, че то не може ни позна?

— Напълно.

— Относно тебе, азъ съвсемъ не се съмнявамъ: ти тъй си съумълъ да си измънишъ въшността, че е невъзможно да те познае човкъ. Азъ самъ се бихъ излъгалъ, макаръ да сме живели нераздълно четиридесетъ години. Честна думи си наистина неузнаваемъ... Но, слушай, Грун-вигъ, кажи добросъвестно: не се ли лъжешъ?

— На лице азъ съмъ станалъ съвсемъ другъ, н моя ръст, моето тълосложение... Та Червенооки! Надодъ е тънъкъ хитрецъ.

(Следва)

ПОВЕЧЕ РАДОСТЪ ЗА ДЕЦАТА!

е девизътъ на нашитъ детски издания

1. Ела, сщо, отъ горца, люлчени пѣсни отъ Стилия Чиил нг ровъ цена 20 лева
2. Кой кого уплаши? — приказка въ стихове отъ Трайко Смео овъ, цена 10 лева
3. Заю-Баю радаолюбитель, стихове и разкази отъ Ат с Душковъ цена 15 лева
4. Поща (пжтешествието на едно писмо) отъ С. Маршакъ. Преводъ на Христо Радевски цена 10 лева
5. Пожаръ (подвизитъ на пожарникаритъ) отъ С. Маршакъ. Преводъ отъ руски на Христо Радевски цена 10 лева
6. Чериятъ бисер — чешка приказка. Преводъ на Стефа Ил чевъ цена 6 лева
7. Блиятъ змей — полска приказка. Преводъ на Стефа Ил чевъ цена 6 лева

Препоржчани сж отъ М-вото на народната просвѣта сж окр. № № 1270 и 3830 отъ 1934 а 1935 г.

ИЗДАЧА: ДОБРОМИРЪ ЧИЛИНГІРОВЪ, БУЛ. „КІ. КАРЛЪ ШВЕДСКИ“ 37 — СОФИЯ IV. ПОЩ. ЧЕКОВ СМ/КА

предъ Иоланда, за да я запази и извика по испански на нападателитъ:

— Спрете се или ще ви убия!... Какво искате отъ блия човкъ? Азъ не съмъ вашъ врагъ!... Защо ме нападете?...

Единъ отъ индийцитъ, по високъ отъ другитъ, накара съ знакъ другаритъ си да свалятъ лжковетъ, излъзе нколко крачки напредъ и каза на чистъ испански езикъ:

— Кой си ти и отде идешъ?

— Ние претърпхме корабокрушение и бургята ни изхвърли на този бръгъ!

— Ти ли уби единъ отъ нашитъ главатаритъ, който бше излъзълъ на ловъ с единъ отъ другаритъ си и който вече не се върна при племето?

— Ти говоришъ, може би, за Камара?

— Отде знаешъ името му? попита индиецътъ очудено.

Срещнахъ го преди петъ дни с другаря ми близо до бръга. Оякулеситъ ги бха изненадали и тъ се скриха въ нашия лагеръ.

— Чакъ тука ли дойдоха Оякулеситъ? попита дивакътъ с разтреперанъ гласъ.

— Да, и тъ ни раздължиха съ Камара.

— А кжде е сега той?

— Не зная. Той избъга въ гората с единъ отъ моитъ другари и оттогава не видхме вече никого.

— Заклевашъ ли се въ твоя богъ, че не сж го убилъ?

— Заклевамъ се.

Индиецътъ се обърна къмъ другаритъ си и имъ каза нколко думи на езикъ, който Морганъ не разбираше. После той каза на пирата, който още стоеше предъ Иоланда:

— Вървамъ това, което казвашъ. Кжде отиде вашъ сега?

— Къмъ морския бръгъ, съ надеждата да